

01-12-2017

+ 182 PREPORUKA

VIZKULTURA

O arhitekturi svakodnevice

AUTOR: SRĐAN SANDIĆ

PODIJELI:

6 sa 7 metara, novi filmski projekt **Ane Hušman**, unutar zagrebačke **Galerije Forum** misli se i razlaže u nizu eksperimenata s prostorom, igri s fragmentima zvukovnih i svjetlosnih zapisa te tekstualnih zabilježki autorice i njezinih brojnih suradnika (dramaturginje, snimatelja, montažerke, muzičara, filozofa, povjesničarke umjetnosti, grafičke dizajnerice, itd.), koji su suautori popratne izložbene publikacije povod je ovom razgovoru s autoricom.

Projekt je izložbeno već predstavljen u **Galeriji umjetnina u Splitu** (5.09.-1.10.2017.) te je paralelno sa zagrebačkom izložbom postavljen i u **Akademie Schloss Solitude u Stuttgartu**, gdje je jednim svojim dijelom i nastajao (9.11.-17.12.2017.), a njegova iteracija upotpunila se i ovim zagrebačkim predstavljanjem koje na jednom mjestu ponovno okuplja sve suradnike unutar radnog procesa te preslaguje dosadašnje materijale, čineći tako sljedeći stupanj priprema za film.

Ivana Meštrov objašnjava postupak Ane Hušman: "Ovaj uvijek drugačiji izložbeno-filmski 'set' vrlo jasno transferira i performira autoričin umjetnički pristup: raščlanjivanje strukture i teksture filmskih elemenata kroz različite forme filma, instalacije, knjige, zapisa slike, zvuka, teksta; eksperimentiranje s mogućnostima animacije, s dokumentarnim i igranim elementima u filmu, glasom i artikulacijom, te propitivanje i obrtanje pozicije amaterskog i profesionalnog subjekta performativnosti, samog medija te struktura koje diktiraju i proizvode obrasce ponašanja. Re-artikulirajući i kolažirajući raznovrsne teorijske reference, raznorodne literarne izvore i osobne opservacije, Ana Hušman sa *6 sa 7 metara* portretira jedan od nama ključnih prostora intimnije svakodnevice, dnevni boravak, te se poigrava s različitim nivoima stvarnosti predstavljačkog registra (od snimki rekonstruiranja makete samog prostora do stvarnih kadrova sobe). Ključni protagonisti priprema za film jednom su možda taj prostor i obitavali, možda ga upravo žive ili su se tek počeli koristiti njime. U toj specifičnoj medijskoj konstrukciji suradnik na filmu postaje njegov subjekt, no nikada i glumac, a dnevna soba model za kontinuiranu vježbu mnogobrojnih varijanti narativa u nastajanju, dok se cjelokupna filmska struktura sagledava u proširenoj izložbeno-filmskoj prostornoj instalaciji."

Ana Hušman u svojim radovima raščlanjuje strukturu i teksturu filmskih elemenata kroz različite forme filma, instalacije, knjige, zapisa slike, zvuka, teksta. Eksperimentira s mogućnostima animacije, dokumentarnim i igranim elementima u filmu, glasom i artikulacijom. Unutar radnih procesa, zanima ju propitivanje i obrtanje pozicije amaterskog i profesionalnog subjekta performativnosti, samog medija te struktura koje diktiraju i proizvode obrasce ponašanja. Docentica je na Odsjeku za animirani film i nove medije Akademije likovnih umjetnosti u Zagrebu i suosnivačica udruge RESTART, gdje već dugi niz godina vodi program filmske edukacije za velike i male.

Njezini su radovi prikazani na brojnim filmskim festivalima, samostalnim i skupnim izložbama. Između ostalih to su: 9. Gwanju Biennale (2012.), 25. i 56. Oktobarski salon, Beograd (2012., 2016.), MMSU Rijeka (2016.), IFF Rotterdam (2009.), DOK Leipzig (2006.) itd. Za svoje radove *Plac* (2006.), *Ručak* (2008.), *Nogomet* (2011.) i *Skoro ništa* (2016.) dobila je više domaćih i međunarodnih nagrada.

Više o autorici na: anahusman.net

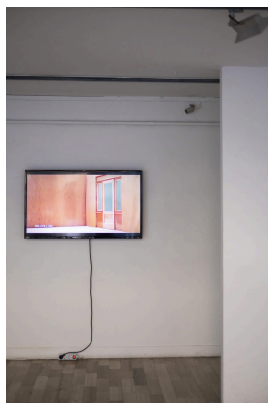
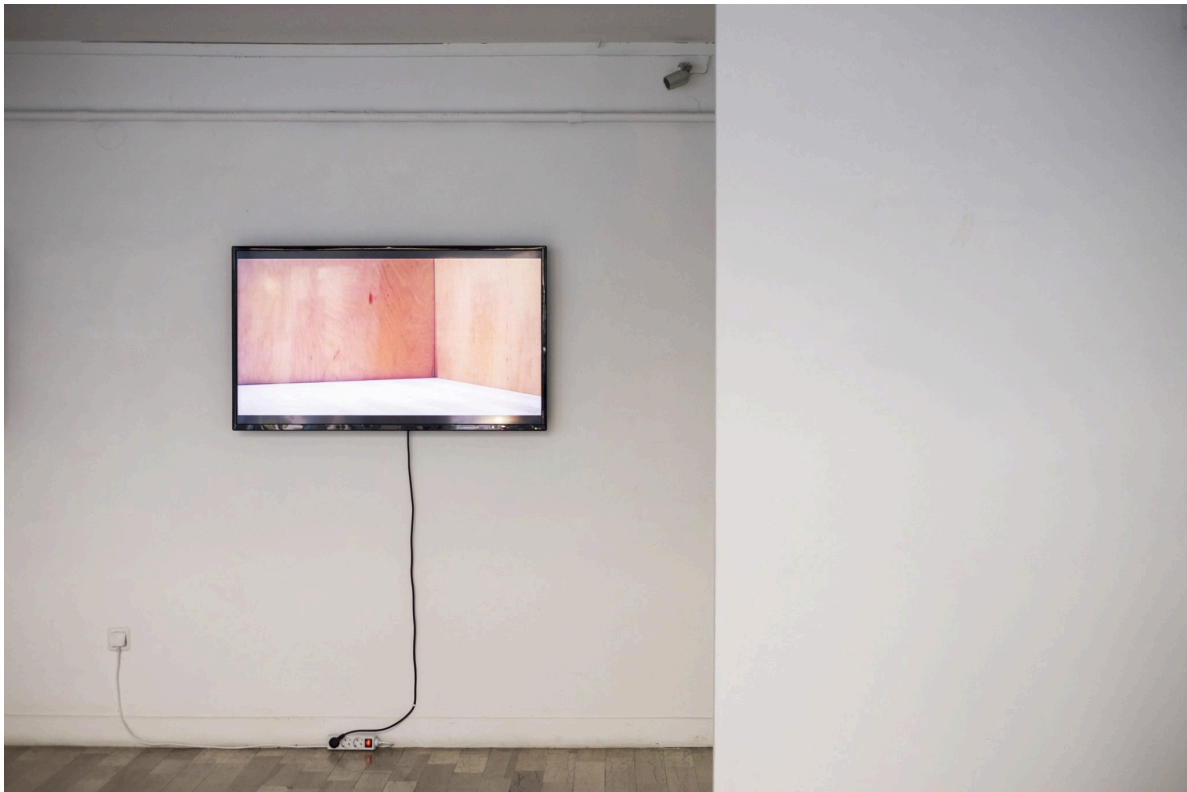

*Ana Hušman / foto: Maja Bosnić

► Tvoj zadnji umjetnički fokus je ljubav, ako ne griješim. Od filma s Indošem i Tanjom Vrvilo u glavnim tj. jedinim ulogama do knjige *6 sa 7 metara* koja je pripravljena i predstavljena u Galeriji umjetnina u Splitu, a nedavno i u Zagrebu s izložbom u Galeriji Forum. Predstavi nam поближе projekt.

Ana Hušman: Sve to zajedno dio je istog rada radnog naziva *6 sa 7 metara* kojem je polazište prostor dnevnog boravaka, tj. načini na koji nas arhitektura ustrojava u svakodnevici. Rad je odraz reprezentativnog prostora koji je mrtav, prostora koji je izlog, ali i prostora za događaje koji se odvijaju izvan njega ali ipak zvukom rezoniraju unutar zidova, narativa koji su prošli i nekih koji se neće nikada dogoditi, onih stvarnih ili fiktivnih... Dnevni boravak dinamikom današnje svakodnevice je u potpunosti lišen svoje funkcije, vrijeme koje zahtjeva je iščezlo. Mišljen je kao prostor susreta, prostor dokolice, prostor odmora, interakcije. Poput ostatka stana i on je samo soba te je izmjeren i normiran prema uporabnoj vrijednosti kako kretanja tako i održavanja koje još uvijek spada u domenu ženskog rada, i dalje većinom neplaćenog i nevrednovanog. Svi ti elementi utječu i upravljaju modelima odnosa koje uspostavljamo i narativima, koje unutar njih generiramo. Tako da smo opet na svakodnevici.

U neku ruku to je polazište cijelog projekta u koji spadaju filmovi *Volim te*, *Ines* i *Neću doći* te knjiga *6 sa 7 metara*, različiti videi i zvukovi koji čine izložbe u **Galeriji umjetnina u Splitu**, u **Akademie Schloss Solitude u Stuttgartu** i u **Galeriji Forum**.

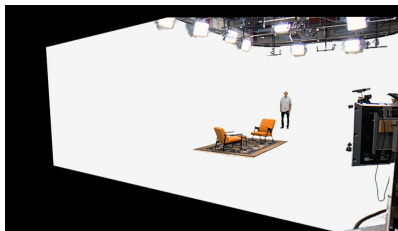

*Postav izložbe u Galeriji Forum; Ana Hušman / foto: Maja Bosnić

Bavi li se ljubavlju? Teško mi je to reći, ali vjerojatno da. Možda je bolje to formulirati kao mjesto susreta, podržavanja i kretanja unatrag, ali i poništavanja. Tekst koji smo uzeli kao osnovu za *Volim te, Ines* je tekst preuzet iz scene saponice u kojoj glavni protagonisti prekidaju ljubavnički odnos u kombinaciji s tekstom **Nikole Tanhofera** o križnoj rasvjeti koja u osnovi funkcionira tako da je rasvjetno tijelo jednog protagonista podrška drugome. Moja fronta je tvoja kontra. Ta dva tijela trebaju jedno drugo kako bi se aktivirali, izveli performativ, dijalog. Sve su to vježbe malih pomicanja i izmicanja u krug.

Utoliko je ovo rad o dvoje koje je dovedeno u odnos; bilo da se radi o dva principa, dva polazišta, dva teksta, zvuka ili slike, ili dva svjetla. Jedno bez drugog nema smisla, kad drugi izostaje ostane praznina i nastaje monolog a to je druga forma, drugi ritam, druge postavke.

Dijalog je u ovom projektu izuzetno važan, reakcija stvara novu vrijednost, stanku za odgovor, za promišljanje i zamišljanje slike koju smo primili. To je prostor koji me zanima.

*Kadrovi iz filma "Volim te, Ines" / foto: Ivan Slipčević

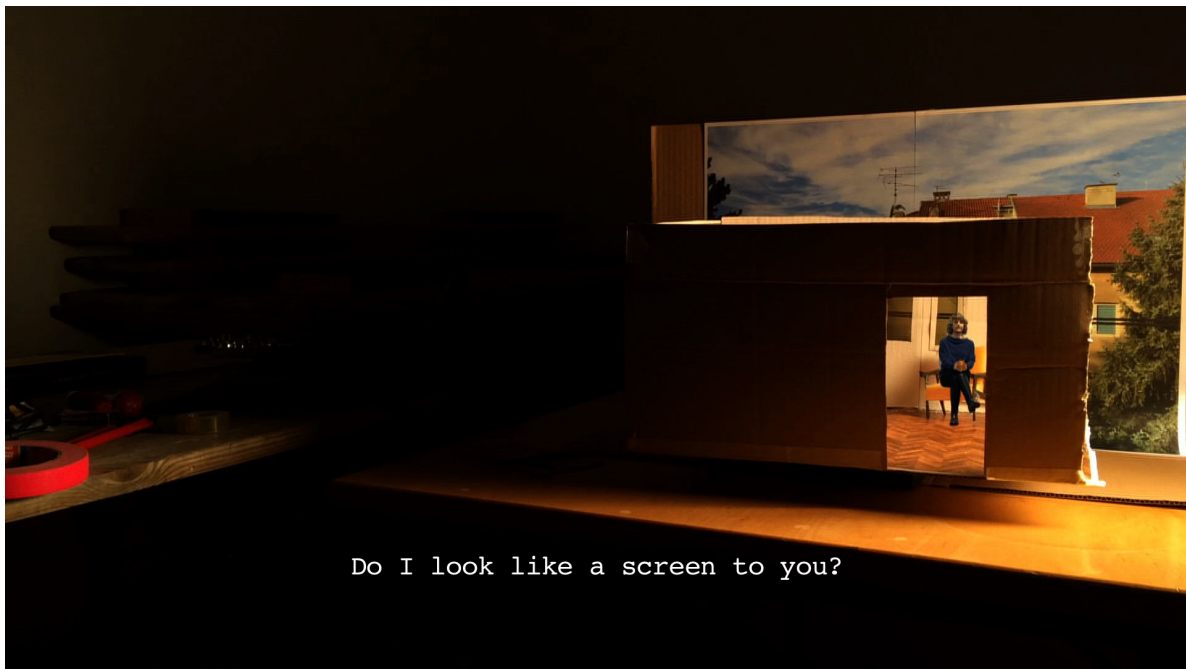
► S obzirom na to da je glavni lik, okvir i tema tvog novog rada, predstavljenog sad već u Splitu, Stuttgartu, Zagrebu – prostor dnevnog boravka – kako filmskim medijem dijalogiziraš taj prostor? Već u tvojim ranijim radovima prisutna je igra s različitim predstavljajkim nivoima...

Ana Hušman: U radu koristim četiri prostora/vremena istog prostora od kojih svaki nosi svoj set vrijednosti. Sav filmski materijal snimljen je unutar tih prostora tih replika dnevnog boravka.

Prvi je prostor napravljen po sjećanju od potrošnih jeftinih materijala, najniže moguće vrijednosti, kao prva misao ili sjećanje na prostor. Drugi je izveden u egzaktnoj mjeri 1:50, te imitira stvarni prostor što pomnije. Treći je stvarni, a četvrti je 3D virtualni prostor. Zanimali su me i odnosi unutar tih prostora, njihove zadatosti, ali i kako funkcioniraju naspram filmskog aparata.

Pitala sam se koji je najniži odnosno, najjeftiniji registar ili najkraća rečenica koju kada izgovorim i dalje postavlja stvari na mjesto i zadržava povjerenje gledatelja. Ustvari, koliko je malo potrebno kako bismo mogli pripovijedati filmom.

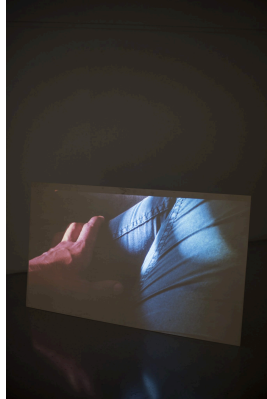
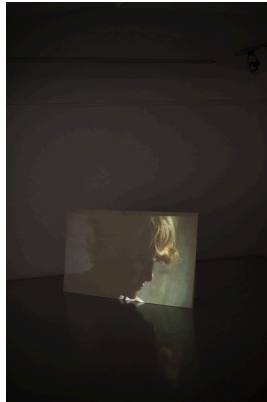
Tekst *6 sa 7 metara/filma* svoje polazište nalazi u različitim tragovima i referencama koje vučemo od **Ernsta Neuferta**, preko **Danila Kiša i Mieke Bal**, koje kombiniramo, prepisujemo, uvodimo u dijalog. U nekim slučajevima je taj dijalog nijem, glas izostaje, odnosno ovo čemu prisustvujemo ostatak je razgovora ili prisutnost sama, pozicija tijela u prostoru i situacija koja tek što se nije dogodila ili nam je upravo promakla.

**Kadar iz filma "Neću doći" / foto: Ana Hušman*

► Kao da je prezentacija *6 sa 7 metara* tek sljedeći korak u "nastanku" filma? Ili griješim?

Ana Hušman: Na izložbu gledam kao na potpuno drugačiji format, ona omogućuje pozicije, materijale i prostorne komponente koje film nema. Dimenzija prostora je vrlo zahtjevna komponenta i čini mi se da ju treba promatrati na neki dugi način, te iznaći načina kako kroz te elemente govoriti a ne ilustrirati. Kako koristi isti princip i jezik rada kroz neke sasvim druge elemente. Osim prostora tu je i prostor galerije, svaki put drugačiji sa svojim zadatostima spram kojih taj jezik opet mora naći neki dijalog. Galerija omogućuje ulazak u bilo kojem trenutku, izlazak, kretanje naprijed, unazad. Ona nije u režimu trajanja koje mi je kod filma izuzetno važno. Izložbu gledam više kao stanje. Fragmente, teksture, uranjanje.

**Postav izložbe u Galeriji Forum / foto: Maja Bosnić*

► **Zašto imaš potrebu "raščlaniti" film? Što te intrigira u tome? Kako bi imenovala svoj umjetnički pristup?**

Ana Hušman: Ne znam, a nisam ni sigurna da se radi o raščlanjenju. Ovdje su neki elementi koji u filmu ne mogu trajati, ili se ne mogu čuti ili vidjeti na takav način. Neke stvari o kojima razmišljam u filmu zahtijevaju drugi tip iskustva i nije ih moguće reproducirati unutar iskustva kina.

► **Može li knjiga *6 sa 7 metara* biti shvaćena kao paratekst tome filmu, kao dodatno objašnjenje, kao svojevrstan "pogovor", ono što dolazi nakon materijala.**

Ana Hušman: Knjiga je jedan od elemenata rada jednakovrijedna izložbi ili filmu. Sastoji se od tekstova i slikovnog materijala koji se dodiruju sa sadržajem izložbe/filma. Shvaćam ju kao zaseban rad u kojem su materijali promišljeni upravo za taj format. Slikovni materijal napravljen je skeniranjem prostora i tijela. Sama tehnologija je vrlo jednostavna i ima svoja ograničenja i manjkavosti koje su jako intrigantne. Područje oštine je samo na mjestu kontakta s površinom stakla, ostalo varira od neoštrog do potpuno nevidljivog, stopljenog s pozadinom u tami ili svjetlu.

Ona nije ni predgovor ni pogovor, mišljena je kao ravnopravni element i sadrži neke stvari kojih u galerijskom prostoru i u filmu nema jer koristi svoj, drugačiji jezik. Tekst i slika otisnuti su na papiru, uvezani tako da se mogu listati, držiš ju u rukama, osjetiš teksturu korica, možeš okrenuti stranu. Koju stranu ćeš otvoriti zavisi od tebe, čitamo sami sa sobom, ritam određuje pokret ruke.

**Kadrovi iz filma "6 sa 7 metara" / foto: Ivan Slipčević*

► **Kakvo je iskustvo raditi s profesionalnom glumicom i s druge strane etabliranim performerom koji zasigurno ima drugu metodologiju rada unatoč tome što i njih dvoje imaju svoju etabliranu metodologiju, nazovimo ju tako, kada rade u kazalištu? Kako na to gledaš kao redateljica?**

Ana Hušman: Zanimljiv mi je taj prostor u kojem nema očekivanja, a i većina stvari koje radim nema u osnovi glumačku izvedbu već upravo suprotno, potpuno utišavanje parametara prenošenja filmske fabule koja ipak uspijeva zadržati pažnju gledatelja/ice/.

S **Indošem i Vrvilo** je film *Volim te Ines* nastao u sklopu projekta *Nove Kolekcije* na čemu moram zahvaliti **Vladislavu Kneževiću, Tomislavu Puliću i Branki Benčić**. Virtualni studio HRT-a omogućio nam je razmišljanje o prostoru na potpuno nov i drugačiji način. Prostor je virtualan, a to znači da kompletnu sliku za vrijeme snimanja vide kamermani dok se glumci kreću unutar zeleno obojenog prostora studija s nekoliko objekata. Prostor oko njih može se mijenjati; dodavati, okretati, brisati, mijenjati pomoću kompjutera u sinkronicitetu s izvedbom.

S **Vrvilo** i **Indošem** sam surađivala puno i prije. Oboje odlično poznaju okruženje u kojem se nalaze i vladaju s njime na suveren i specifičan način i imaju izvanrednu mogućnost prilagodbe. Više na to gledam kao na dovođenje u odnose; prostora, situacija, teksta, ljudi...

U osnovi tog rada je odnos između dvoje, a oni ga imaju i na profesionalnoj i na privatnoj razini. Taj narativ im je poznat.

**Postav izložbe u Galeriji Forum / foto: Maja Bosnić*

► **Meni je taj film, na prvo gledanje izgledao kao vječna proba istog.**

Ana Hušman: Imaš pravo, radi se o varijacijama, svakodnevicu, gdje se svaki dan utoliko razlikuje od drugog po ritmu, ubrzanju, mjestu ili vremenu događaja. Isprobavanje je to, nalaženje, pokušaj kako napraviti boljim nešto što se već davno iz tko zna kojeg razloga raspalo. I u tim iteracijama zanimljivo je koliko malo je potrebno kako bi i dalje znali o čemu govorimo.

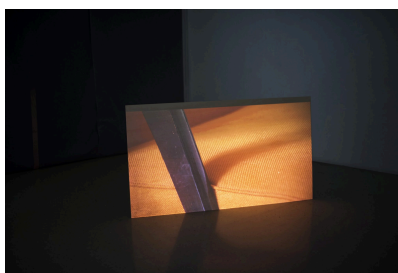
Tekst koji smo koristili, a koji je **Jasna Jasna Žmak** doradila u filmu ponavljamo tri puta svaki puta s malim izmjenama. *Loop* kreće ponovo kada ona kaže **“Volim te”**. Tu repliku koristimo kao magičnu riječ koja može spasiti svijet, međutim svakom idućom uporabom cjelina se sve više osipa. Isti postupak pokušali smo primijeniti na sve elemente filma.

► **Koji su uvjeti proizvodnje takvog filma, u smislu osiguravanja sredstava, akreditirani su dokumentarni i igrani filmovi. Kakvi su uvjeti proizvodnje? Što je produkcija zahtijevala?**

Ana Hušman: U većini slučajeva uvjete proizvodnje diktira tržišno orijentiran pogled uvjetovan trendovima. Takav tip produkcije me uopće ne zanima, nikad u takvim okolnostima nisam radila i sumnjam da bih i željela. Usrkos tome što se ne nalaze u toj niši eksperimentalni filmovi dobivaju pristojna sredstava. Važno je da se javno financiranje za takve forme poveća jer je jedina rubna i hibridna forma koja ostavlja širok prostor za isprobavanje, istraživanje i promišljanje filma.

Radni uvjeti su onakvi kakve si sami odredimo, možemo se pridržavati uvriježenih pravila i hijerarhija, a također je legitimno i naći svoje produkcijske uvjete. To često znači da uloga producentice izostaje, hijerarhije nema u klasičnom smislu, otvara se prostor preklapanja i istraživanja u kojem se mogu izokretati uloge, mijenjati pozicije, jak je naglasak na suradničkim procesima, angažmanu i podršci jednih drugima. Takvi procesi zahtijevaju vrijeme i povjerenje ali su izuzetno zanimljivi. Balansiranje i podrška – važno ih je njegovati. I nema ljepšeg od dovođenja ljudi u odnose i povezivanje kako bi zajedno napravili nešto novo.

Gledajući kroz optiku producenta odnosno produkcija uvjetovanih tržištem, ovakav produkcijski proces vjerojatno bi bio ocijenjen kao potpuna katastrofa.

**Postav izložbe u Galeriji Forum / foto: Maja Bosnić*

► **Kakav je hodogram tvog procesa? Koliko potraje od inicijalne ideje do realizacije?**

Ana Hušman: Filmove radim dvije do tri godine. Sve kreće s puno čitanja i istraživanja, potom krećem u produkcijske faze, pa se vratimo nazad. Nekad iz montaže u snimanje. Izuzetno je vrijedno otvoriti produkcijski proces i omogućiti da pojedini elementi djeluju na ostale.

► **Dnevni boravak je najčešći kazališni tematski i formalni okvir, a tvoji filmovi su vrlo, da tako kažem – hiperteatralizirani. Imaš li planove za rad u teatru?**

Ana Hušman: Teatar mi se već dugo čini kao vrlo zanimljiv format. Bilo bi mi izuzetno zanimljivo vidjeti što se može dogoditi prevođenjem u takve okvire. I još bih se na kraju hvala svim divnim ljudima s kojima imam sreću surađivati: **Ivan Slipčević, Iva Kraljević, Ivana Meštrov, Jasna Jasna Žmak, Ana Labudović, Ivan Zelić, Tomislav Domes, Petar Milat, Ivan Marušić Klif, Alen Sinkauz, Miro Manojlović.**

**Ana Hušman / foto: Maja Bosnić*

Razgovarao: **Srdan Sandić** / sve tekstove ovog autora za Vizkulturu potražite [na linku](#)

Zahvaljujemo **Ani Hušman** na ustupljenim vizualnim materijalima.

Fotografije: **Maja Bosnić**

AUTOR: SRĐAN SANDIĆ

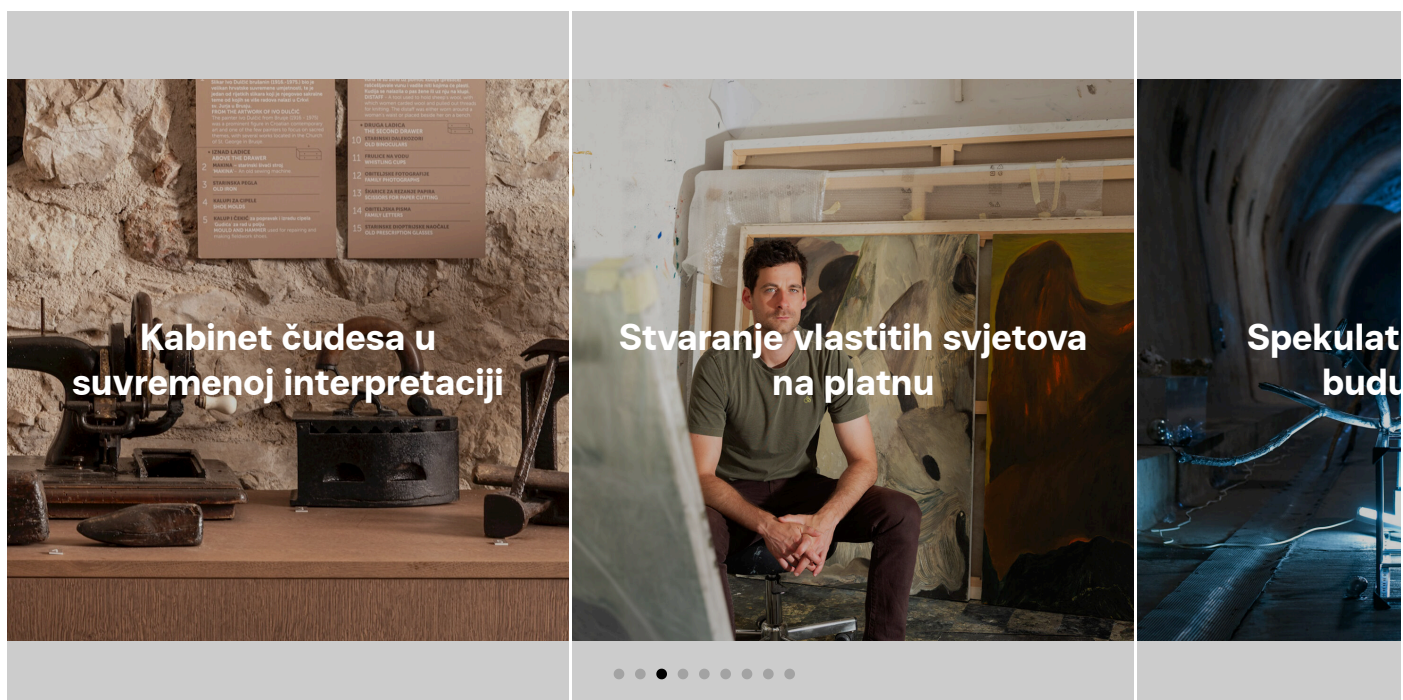
PODIJELI:

TAGOVİ: ANA HUŠMAN, GALERIJA FORUM, INTERVJU, IZLOŽBA, RAZGOVOR, VIDEO, VIDEO ART

01-12-2017

+ 182 PREPORUKA

impressum o nama kontakt oglašavanje newsletter

SADRŽAJ I PROJEKTE VIZKULTURE PODRŽAVAJU:

TIPOGRAFIJE NA PORTALU:

Hot Type

POVRATAK NA VRH